

[Udenrigsministeren.]

det ærede medlem hr. Rimstad, at i spørgsmålet om cif-kontrakterne, told betalt, er, så vidt vi er blevet orienteret fra britisk side, forholdet det, at i en række tilfælde vil det i henhold til den britiske lovgivning være muligt for importøren at forhøje prisen med de 15 pct., således at der derigennem skulle ske den fornødne dækning for eksportørerne, mens man er villig til på britisk hold i de tilfælde, hvor lovgivningen ikke muliggør den løsning, at overveje konkrete dispensationsansøgninger, og derom forhandler vi altså — som jeg vist har nævnt — gennem vor ambassade med den britiske regering.

Til det ærede medlem hr. Per Federspiel vil jeg gerne sige, at jeg føler i og for sig ingen trang til at gå ind på den mere almindelige vurdering af udviklingen gennem en længere årrække, som det ærede medlem indlod sig på. Når han mener at kunne fastslå, at det danske socialdemokratis holdning i markedsspørgsmålene har været undergivet svingninger, vil jeg gerne understrege, at deri er jeg dybt uenig med ham. Den målsætning, vi har haft for vor markedspolitik, har hele tiden været den samme, men da de aktuelle muligheder har ændret sig, har naturligvis også den konkrete måde, hvorpå vi har søgt denne målsætning virkeliggjort, måttet ændres. Det var det, der lå bag vor ændrede holdning, da vi gik ind for sammen med Storbritannien at søge medlemskab i fællesmarkedet, og det var det, der var udgangspunktet for, at vi ikke kunne fortsætte drøftelserne med fællesmarkedet, efter at døren var smækket i i januar 1963. Det er en efter min opfattelse ganske konsekvent politik med det sigte, som jeg har forstået hele tiden har været en fælles målsætning for partierne i det høje ting: at tilstræbe den bredest mulige løsning af det europæiske økonomiske samarbejde.

Men som sagt, jeg mener ikke, det har noget særligt formål at gå ind i en drøftelse af hele denne udvikling. Jeg synes, det ærede medlems tale bar præg af ønsket om at få fastslået, at venstre havde fået ret i sine vurderinger. Jeg kan dertil kun sige, at jeg er af den diametralt modsatte opfattelse. Jeg mener ikke, venstre har fået ret, og jeg er bange for, at vi, hvis man

tænkte sig, at Danmark i dag havde været medlem af fællesmarkedet med de problemer, fællesmarkedet står over for, ville have haft en ganske besværlig debat i det høje ting i dette øjeblik.

Jeg synes også, det ærede medlem forsøgte at føre valgkampen videre under debatten i dag. Også det skal jeg gerne skænke det ærede medlem. Min opfattelse af venstres markedspolitik — det vil jeg gerne understrege — er uændret. Derimod var jeg glad for det ærede medlems slutning. Det ærede medlem sluttede med at sige, at venstre er villigt til at acceptere det synspunkt, at vi bør bøje vore meninger for at finde en samlet europæisk løsning, og dette synspunkt kan jeg tilslutte mig; vi er villige til, ikke at bøje vore meninger, men at søge at finde de løsninger, der muliggør virkeliggørelsen af den fælles målsætning.

Som sagt, denne almindelige diskussion af mere eller mindre valgkamppræget karakter og mere eller mindre bedrevidende karakter, formentlig fra begge parter side, finder jeg ikke har nogen særlig værdi. Derimod vil jeg gerne til et par af de konkrete ting, det ærede medlem nævnte, gøre et par bemærkninger.

Når det ærede medlem siger, at venstre har fået ret i, at England ikke har vist hensyn i sin politik op til disse afgiftsforhøjelser, synes jeg ærlig talt ikke, det kan stå for en objektiv vurdering. Jeg tror, man må erkende, at England i sin landbrugspolitik har vist hensyn, og jeg tror, det ærede medlems partifæller, i hvert fald i visse betydende landbrugsorganisationer, erkender rigtigheden heraf. Hvis man tænkte sig, at den britiske regering gik til at afskaffe de hensyn, man under disse forhandlinger har vist Danmark, så tror jeg nok, det danske landbrug blev et par hundrede millioner kroner fattigere, og det kan vist formentlig ikke være udtryk for, at England ikke har vist hensyn. Noget andet er, at England naturligvis ikke har gjort det for vore smukke blå øjnes skyld. Det er klart, at det er et led i hele den politik, der er gennemført inden for EFTA, men det viser, hvilken værdi EFTA har haft for os.

Når det ærede medlem dernæst hævder, at krisen ikke er så alvorlig for England, skal jeg ikke kunne afdisputere hverken